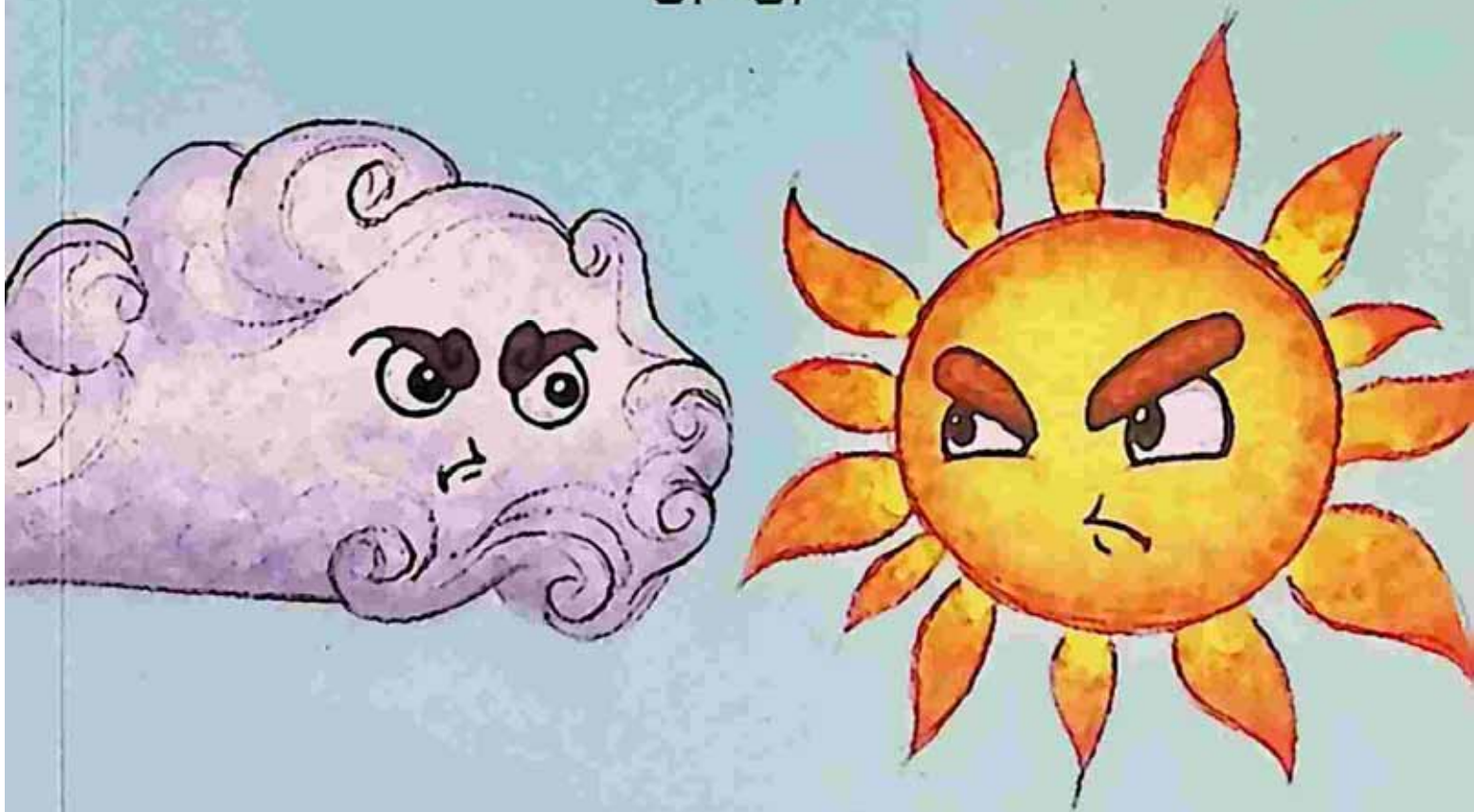

နေမင်း နှင့် လေမင်း

ပုံပြင်များ

မောင်ခေတ်ထွန်း

မြန်မာပြန်

နေမင်း နှင့် လေမင်း

ပုံပြင်များ

မောင်ခေတ်ထွန်း

မြန်မာပြန်

KHIT0037
1,500.00 KS

နေမင်းနှင့် လေမင်း ပုံပြင်များ၊ မောင်ခေတ်ထွန်း
အတွင်းသရုပ်ဖော် - SUE HTET AUNG (ပထမအကြိမ်မူမှ)
စာမျက်နှာ ၁၃၁ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဧင်တီ x ၁၈.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ သင်္ဃာလမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၉၊ ဇွန်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၁၉၉၅ ပွင့်လှမြူစာပေ၏ ပထမအကြိမ်မူ
ရောင်းစျေး ၁၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

နေမင်းနှင့် လေမင်း
ပုံပြင်များ
မောင်ခေတ်ထွန်း
မြန်မာပြန်

ရတီယာကြီး ၂၀၁၉

Handwritten text, possibly a title or header, appearing as faint, illegible characters.

Handwritten text, possibly a main title or large heading, appearing as faint, illegible characters.

မာတိကာ

၁။	ကျွဲမင်းသမီးကလေး	၁
၂။	ဘုရားကျောင်းပေါ်က သင်္ဘောကြီး	၁၅
၃။	ကြက်မ၏ မေတ္တာ	၂၁
၄။	စေတနာကောင်းသူ	၂၇
၅။	စိတ်ကောင်းရှိသော တံငါသည်	၃၅
၆။	ကျောက်မျက်ပင်	၄၅
၇။	ပညာရှိ တရားသူကြီး	၅၅
၈။	နေရစ်ခဲ့ ကျားမိုက်	၆၃
၉။	နေမင်းနှင့် လေမင်း	၇၁
၁၀။	မင်းသားလေးနှင့် ပုလင်းပြာ	၇၅
၁၁။	ခေါင်းလောင်းသံချိုချို	၉၇
၁၂။	ကျားနှင့် မိကျောင်း	၁၀၇
၁၃။	လူပျင်းကလေး ဂျက်	၁၁၃
၁၄။	ရေတွင်းထဲက သေတ္တာကြီး	၁၁၉
၁၅။	မိကျောင်းမိုက်	၁၂၇

မင်းသိင်္ခ

၁	မင်းသိင်္ခ	၁
၂	မင်းသိင်္ခ	၂
၃	မင်းသိင်္ခ	၃
၄	မင်းသိင်္ခ	၄
၅	မင်းသိင်္ခ	၅
၆	မင်းသိင်္ခ	၆
၇	မင်းသိင်္ခ	၇
၈	မင်းသိင်္ခ	၈
၉	မင်းသိင်္ခ	၉
၁၀	မင်းသိင်္ခ	၁၀
၁၁	မင်းသိင်္ခ	၁၁
၁၂	မင်းသိင်္ခ	၁၂
၁၃	မင်းသိင်္ခ	၁၃
၁၄	မင်းသိင်္ခ	၁၄
၁၅	မင်းသိင်္ခ	၁၅
၁၆	မင်းသိင်္ခ	၁၆
၁၇	မင်းသိင်္ခ	၁၇
၁၈	မင်းသိင်္ခ	၁၈
၁၉	မင်းသိင်္ခ	၁၉
၂၀	မင်းသိင်္ခ	၂၀

ကျွမ်းသမီးကလေး

ကျွဲမင်းသမီးကလေး

တစ်ခါက အလွန်ချောမောလှပ၍ ကြင်နာတတ်သော ဘုရင်မ တစ်ဦး ရှိလေသည်။ ဘုရင်ကြီး ကွယ်လွန်သွား၍ မိဖုရားကြီးက ဘုရင်မကြီးအဖြစ် တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ရလေသည်။ ဘုရင်မကြီး သည် တိုင်းပြည်ကို တရားမျှတစွာ အုပ်စိုး၍ ပြည်သူပြည်သား များက ဘုရင်မကြီးကို ချစ်ခင်ကြလေသည်။

သို့သော် ဘုရင်မကြီးကို မလိုမုန်းထားသူများကမူ ကောက် ကျစ်ယုတ်မာသော မကောင်းဆိုးဝါး ပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ သွားရောက်ကာ ဘုရင်မကြီးအား ကျွဲအဖြစ် ဖန်ဆင်းရန် ပြောဆိုကြလေသည်။

မကောင်းဆိုးဝါး ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဘုရင်မကြီးအား ကျွဲအဖြစ် ဖန်တီးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဘုရင်မကြီးက “ငါ အဝေးတစ်နေရာကို ထွက်ခွာ သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ပြည်သူပြည်သားတွေက ကျွဲတစ်ကောင်ကို သူတို့ရဲ့ ဘုရင်မအဖြစ် ဘယ်လို သဘောထားလို့ ရပါ့မလဲ။ ငါ့ရဲ့သမီးတွေကိုလည်း လူဆိုးသူဆိုးတွေက နှိပ်စက်ကလုပြုမှုတာ

ကျွမ်းသမီးကလေး

ကိုလည်း ငါလုံးဝမလိုလားဘူး” ဟူ၍ ဘုရင်မကြီးသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် တွေးမိလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဘုရင်မကြီးသည် သမီးသုံးယောက်ကို ခေါ်ဆောင်ကာ နန်းတော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ အကြီးဆုံး မင်းသမီးလေး၏အမည်မှာ ‘ရက်မင်’၊ ဒုတိယ မင်းသမီးလေး၏ အမည်မှာ ‘မေလင်’ နှင့် တတိယ မင်းသမီးလေး၏အမည်မှာ ‘ရှိရင်’တို့ ဖြစ်ကြသည်။

မင်းသမီးလေးများသည် သူတို့၏ မိခင်ဘုရင်မကြီး မည်မျှ ပူဆွေးနေသည်ကို မသိကြချေ။ သူတို့က သူတို့မိခင်သည် သူတို့အား ပျော်ရွှင်စေရန် မိမိကိုယ်မိမိ ကျွဲတစ်ကောင်အဖြစ် ဖန်ဆင်း၍ နောက်ပြောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ယူဆနေကြလေသည်။ ထိုအချိန်က လူများသည် မိမိကိုယ်မိမိ လူအဖြစ်မှ တိရစ္ဆာန်အဖြစ် ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိကြလေသည်။ ထို့ပြင် တိရစ္ဆာန် ဘဝမှ လူအဖြစ် ပြန်လည်ဖန်ဆင်းနိုင်လေသည်။ ကျောင်းများတွင် မှော်ပညာကို ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် သင်ကြားပို့ချပေးလေသည်။

သို့သော် ဘုရင်မကြီးသည် ကျောင်းတွင် မှော်ပညာကို မသင်ကြားခဲ့ပေ။ သူသည် မှော်ပညာအစား သမိုင်းပညာကိုသာ သင်ယူခဲ့လေသည်။ သူသည် သမိုင်းဘာသာကို သင်ယူခဲ့၍ သူတိုင်းပြည်ကို ကောင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ဘုရင်မကြီးသည် မှော်ပညာ မတတ်ကျွမ်းထား၍ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသည့် မကောင်းဆိုးဝါးပုဂ္ဂိုလ်နှင့် လူဆိုးသူဆိုးများ၏ အန္တရာယ်ပြုမှုကိုမူ မကာကွယ် မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပေ။

မင်းသမီး သုံးဦးသည် သူတို့၏မိခင် ကျွဲမကြီး၏ ကျောပေါ်

တွင် ထိုင်စီး၍ လိုက်ပါလာရသည်ကို အလွန်ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။ သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လယ်ကွင်းများ၊ မြစ်များ၊ တောင်ကြား၊ လျှိုမြောင်များ၊ တောင်ကုန်းများ၏ ရှုခင်းများကို ကြည့်၍ ချီးမွမ်းနေကြလေသည်။

မကြာမီ မိုးချုပ်လာပြီ။ ထိုအခါ သူတို့သည် လယ်ကွင်းအစပ်ရှိ တဲကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ တဲအတွင်း၌ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားကာ လဲလျောင်းအနားယူကြလေသည်။

မကြာမီ မင်းသမီးလေးများသည် အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ သို့သော် ဘုရင်မကြီးသည်ကား အိပ်စက်၍ မပျော်ပေ။ သူ့ဘဝအကြောင်းကို ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် တွေးတောနေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် တဲပိုင်ရှင်လယ်သမား အဘိုးအိုသည် သူ့တဲဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။ အဘိုးအိုက ကျွဲမကြီးအား “ကဲ...မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာနဲ့ ဘယ်က ရောက်လာကြသလဲဆိုတာကို ရှင်းပြပါဦး” ဟု မေးလေသည်။

ကျွဲမကြီးသည် လယ်သမားကြီး၏ ကြင်နာသော မျက်နှာကို မြင်ရ၍ ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။ ထို့နောက် လယ်သမားကြီးအား -

“ကျွန်မဘုရင်မကြီးဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောလိုက်ပါနဲ့နော်။ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ လူတွေက ဒီကို လာပြီး ကျွန်မရဲ့ကလေးတွေကို အန္တရာယ်ပြုမှာ စိုးလို့ပါ” ဟု ပြောဆိုတောင်းပန်လေသည်။ လယ်သမားကြီးကလည်း “ကောင်းပါပြီ။ ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

လယ်သမားကြီး၏ အမည်မှာ ‘ပါရီ’ဖြစ်သည်။ လယ်သမားကြီးသည် ကျွဲမကြီးနှင့် ကလေးများအား သူတဲအတွင်း ဆက်လက်နေထိုင်နိုင်ကြောင်း ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွဲမကြီးအား “လွန်ခဲ့တဲ့ ရက် ၄၀ လောက်က ကျွန်ုပ် အိပ်မက် တစ်ခု မြင်မက်ခဲ့ပါတယ်။ မြေစောင့်နတ်သမီးက ကျွန်ုပ်နဲ့ ကျွန်ုပ် မိသားစုကို အိမ်သစ်တစ်လုံးဆောက်ပြီး ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရမယ်လို့ အိပ်မက်ပေးပါတယ်။ ဒီတဲစုတ်အတွင်းက စွန်ခွာဖို့နဲ့ ဒီတဲထဲကို အထူးပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာရောက်နေထိုင်လိမ့်မယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်” ဟု သူ့အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြနေလေသည်။

လယ်သမားကြီး၏ စကားကိုကြားသော် ကျွဲမကြီးနှင့် မင်းသမီးလေးသုံးပါးသည် များစွာဝမ်းသာသွားသည်။ သူတို့သည် လယ်သမားကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုကြသည်။ သူတို့သည် တဲအတွင်း နေထိုင်ရသည်ကို များစွာ နှစ်သက်နေကြသည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွဲမကြီးသည် အလုပ်လုပ်ရန် အိမ်မှ ထွက်ခွာသည်။ သူသည် လယ်ကွင်းထဲတွင် လယ်ထွန်သည်။ အခြားအလုပ်မျိုးစုံကိုလည်း လုပ်ကိုင်သည်။ မင်းသမီးကလေး သုံးပါးသည်လည်း လယ်ကွင်းထဲတွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားရသည်ကို များစွာ နှစ်သက်ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ကျေးရွာမှ ရွာသူရွာသားများသည်လည်း တဲနားသို့ မလာရောက်ကြပေ။ လယ်သမားကြီးက သူတို့အား သူ့အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြထားသည်။ ရွာသူရွာသားများက “ငါတို့ သူတို့မိသားစုကို ကူညီရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အနားကိုတော့ သွားလို့မဖြစ်ဘူး” ဟု ဆိုကြသည်။

ရွာသူရွာသားများသည် ကျွဲမကြီးအား လွန်စွာသနားကြ

သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကျွဲမကြီးအား အလုပ်များ ပေးအပ်ကြသည်။ လုပ်ခအဖြစ် အစားအသောက်များနှင့် ကလေးများအတွက် လှပသည့် အဝတ်အစားများကို ပေးကြသည်။

ထိုသို့ဖြင့် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ကျွဲမကြီး၏ သမီးသုံးယောက်သည်လည်း လူလားမြောက်ကာ ချစ်စရာကောင်းသည့် မိန်းမပျိုကလေးများဘဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ မင်းသမီးကလေးများသည် ချောမောလှပကြသည်။ သို့သော် မကောင်းသောစိတ်ဓာတ် အနည်းစီ ရှိကြသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ကျွဲမကြီးသည် သူတို့အား မည်သည့်အလုပ်မျှ လုပ်ခွင့်မပေးချေ။

တစ်နေ့တွင် အခြားတိုင်းပြည်မှ မင်းသားကလေးသုံးပါးသည် သူတို့ရွာသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ မင်းသားကလေးတို့သည် လယ်ကွင်းစပ်တွင် တဲကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရသောအခါ အလွန်ပျော်ရွှင်သွားသည်။

“ငါတို့ ဒီတဲမှာ နားကြမယ်” ဟု အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ‘အက်ဇ်’ က တဲဆီသို့ပြေးသွားကာ အကြံပေးသည်။ ညီငယ်နှစ်ဦးဖြစ်သော ‘မင်’ နှင့် ‘ရပ်ချီ’ တို့သည်လည်း သူ့အစ်ကိုနောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် တဲအတွင်းသို့ရောက်သော် တဲထဲ၌ မည်သူမျှ မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် တဲအတွင်းသန့်ရှင်းလှပနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသောအခါ မင်းသားကလေးများသည် များစွာ အံ့ဩသွားကြသည်။

အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ အက်ဇ်က တဲအတွင်းသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုကာ “ငါတော့ နန်းတော်ကြီးထက် ဒီတဲကို ပိုနှစ်သက်တယ်” ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ ညီငယ် မင်က “အမှန်တော့ ဒီတဲကို ချောမော လှပတဲ့ မင်းသမီးကလေးတွေက ပိုင်တာဖြစ်မယ်” ဟု ဟောကိန်း ထုတ်သည်။

ထိုအခါ ညီငယ်ရပ်ချ်ကလည်း “မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင် တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တဲအတွင်းမှာ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းပြီး လှပနေ တာပေါ့” ဟု ထောက်ခံပြောဆိုသည်။

မင်းသားလေးများ၏ ထင်မြင်ချက်များသည် လုံးဝမှားယွင်း ကြသည်။ အမှန်မှာ မင်းသမီးကလေးများသည် မည်သည့် အလုပ် ကိုမျှ မလုပ်ကိုင်ကြပေ။ အိမ်မှုကိစ္စမှန်သမျှကို မိခင်ကြီးဖြစ်သူ ကျွဲမကြီးကသာ ကုန်းရုန်းလုပ်ရရှာသည်။ မိခင်ကျွဲမကြီးက အိမ် အတွင်း လှည်းကျင်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်ထား၍သာ တဲအိမ် ကလေး သည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းသားလေးများသည် ခရီးပန်းလာကြ၍ မကြာမီ အိပ် ပျော်သွားကြသည်။ မကြာမီ မင်းသမီးကလေးသုံးဦးသည် သူတို့ တဲဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့သည် တဲအတွင်း အိပ်ပျော်နေသော လူငယ်သုံးဦးကို မြင်တွေ့သောအခါ အလွန် အံ့ဩသွားကြသည်။ မင်းသမီးကလေးများသည် မင်းသားကလေး များကို အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မင်းသားကလေးများ၏ မျက်လုံးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာကြ သည်။ သူတို့အားလုံး မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသွားကြသည်။ မင်းသား ကလေးများက သူတို့အိပ်မက်မြင်မက်နေသည်ဟု ထင်နေကြ သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ အက်ဇ်က “မင်းသမီးလေးတစ်ယောက်

မဟုတ်ဘူး။ သုံးယောက်တောင်”ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ ရပ်ချိက “ငါတော့ အိပ်ရာကနီးမှာကိုတောင် စိုးရိမ်မိတယ်”ဟု ပြောဆိုသည်။

သူတို့စကားကို မင်းသမီးကလေးများကြားသော် မင်းသမီးကလေးရက်မင်က ပြုံးကာ “ဒါ အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်တို့ဟာ ကျွန်မတို့ထဲမှာ ရောက်နေတာပါ။ ရှင်တို့ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘယ်ကလာကြတာလဲ။ ကျွန်မတို့ကိုပြောပါ”ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

မင်းသားကလေးများနှင့် မင်းသမီးကလေးတို့သည် စကားလက်ဆုံ ပြော၍မကုန်အောင် ပြောဆိုကြရင်း ရယ်မောကြလေသည်။ ထိုသို့ဖြင့် မကြာမီ မင်းသားကလေးအက်ဇ်နှင့် မင်းသမီးကလေး ရက်မင်၊ မင်းသားလေးမင်နှင့် မင်းသမီးကလေး မေလင်၊ မင်းသားကလေးရပ်ချိနှင့် မင်းသမီးကလေးရှိရင်တို့သည် အသီးသီး ချစ်ကျွမ်းဝင်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက် မင်းသားကလေးများက မင်းသမီးကလေးများအား “နှမတော်တို့ဟာ မောင်တော်တို့ရဲ့ ကြင်ရာတော်အဖြစ် မောင်တော်တို့နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဒါဆို မောင်တော်တို့ နှမတော်တို့ တစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ နေကြရမယ်”ဟု ပြောဆိုကာ မင်းသမီးကလေးများကို သူတို့၏ တိုင်းပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်လေသည်။

မင်းသားကလေးများ၏စကားကို မင်းသမီးကလေးများကြားသော် သူတို့သည် သူတို့၏မိခင် ကျွဲမကြီးကို မေ့သွားကြပြီး မင်းသားလေးများ ခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။ မင်းသား

ကျွမ်းသမီးကလေး

ကလေးများနှင့် မင်းသမီးကလေးများသည် လမ်းခရီးတစ်လျှောက် လုံးတွင် စကားများကို ဖောင်ဖွဲ့ကာ ရယ်မော၍ ပါလာခဲ့ကြလေသည်။

ကမ္ဘာစောင့် နတ်သမီးသည် ဖြစ်ရပ်အလုံးစုံကို စောင့်ကြည့် ရှုစားနေသည်။ နတ်သမီးသည် ကြေကွဲစွာဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်း လိုက်သည်။

ညနေချိန်ရောက်သော် မိခင်ကျွဲမကြီးသည် အလုပ်ပြီးစီး၍ တဲဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရွံ့များဖြင့် ပေကျံနေသည်။ သူသည် မောပန်းနေသော်လည်း အလုပ်လုပ်ရ သည်ကို ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ရွာသူရွာသားများသည် ကျွဲမကြီးအား သူတို့အလုပ်ကို ကူညီဝိုင်းလုပ်ပေး၍ ကျွဲမကြီး၏သမီးများအတွက် လှပသည့် လက်ဆောင်များ ပေးလိုက်ကြသည်။ ကျွဲ မကြီးသည် လက်ဆောင်များကို သမီးများအားပေးရန် အသော့နှင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်သော် ကျွဲမကြီးက “သမီးရက်မင်၊ မေလင်နဲ့ ရှိရင်တို့ရေ အမေ အိမ်ပြန်လာပြီ။ ငါ့သမီးတွေအတွက် လက်ဆောင်ကောင်း တွေ ပါလာခဲ့တယ်” ဟု ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူ့သမီးများအား ခေါ်လေသည်။

သို့သော် တဲအတွင်းမှ ဘာသံမျှ ပြန်ထူးသံ မကြားရပေ။ တဲအတွင်း၌လည်း မည်သူမျှ မရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွဲမ ကြီးသည် သူ့သမီးများကို နေရာအနှံ့ လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ပေ။

ထိုအချိန်တွင် ကမ္ဘာစောင့်နတ်သမီးသည် ကျွဲမကြီး၏ သောကပရိဒေဝကို ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် စောင့်စားကြည့်ရှုနေလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွဲမကြီးသည် ရွံ့မြေပေါ်တွင် ကလေးများ၏ ဖိနပ်ခြေရာကို မြင်တွေ့သွားသည်။ ထို့အပြင် ပထမခြေရာထက် ကြီးသော ယောက်ျားဖိနပ်ခြေရာများနှင့် မြင်းခွာရာများကိုပါ မြင် တွေ့သွားသည်။

ထိုအခါ ကျွဲမကြီးသည် “သူယုတ်မာတွေဟာ ငါ့သမီးကို မြင်းနဲ့တင်ပြီး အဝေးကြီးကို ခေါ်သွားကြပြီ” ဟု ဝမ်းနည်း ပက် လက်ဖြစ်ကာ ငိုကြွေးလေသည်။

ထို့နောက် ကျွဲမကြီးသည် မြင်းခွာရာအတိုင်း လိုက်လာခဲ့ သည်။ မြေမာသည့် နေရာတွင် ခြေရာသည် လမ်းစပျောက်သွား သည်။ သို့သော် ကျွဲမကြီးသည် စိတ်မလျှော့။ ဆက်လက်လျှောက် လှမ်းကာ သူ့သမီးများကို ရှာဖွေသည်။

ကျွဲမကြီးသည် သားသမီးဇောဖြင့် ခရီးကို ဆက်နှင်လာခဲ့ သည်။ သူသည် လယ်ကွင်းများ၊ မြစ်ချောင်းများ၊ တောင်တန်း တောင်ကြားများကို ကျော်ဖြတ်ကာ သူ့သမီးအား ရှာဖွေခဲ့သည်။ မောရပန်းရမှန်းမသိ။ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ဖြစ်ကာ တဖြည်းဖြည်း ပိန်ချုံးလာခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့သမီးများကို မတွေ့မချင်း ဆက်လက်ခရီးနှင်ကာ ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။

နောက်ဆုံး မနက်ခင်း၌ နန်းဥယျာဉ်တစ်ခုတွင် သူ့သမီး သုံးယောက်အား ကံအားလျော်စွာ တွေ့မြင်သွားသည်။ သူတို့သည် မင်းသားကလေးများနှင့် အိမ်ထောင်ရက်သားကျကာ လှပသော နန်းတော်ကြီး၌ ပျော်မွေ့နေကြသည်ကို ကျွဲမကြီးသည် မြင်တွေ့သွား လေသည်။

မိခင်ကျွဲမကြီးသည် သူ့သမီးများအား တွေ့မြင်ရ၍ ဝမ်းသာအားရဖြင့် “သမီးရက်မင်၊ မေလင်နဲ့ ရှိရင်တို့ရေ အမေ ဒီမှာရောက်နေတယ်” ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

တံခါးမှူးတို့သည် ကျွဲမကြီး၏အသံကိုကြားသော် ကျွဲမကြီးကိုကြည့်ကာ ရယ်မောလျက် “ဒီမင်းသမီးကလေးတွေဟာ သင့်ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ မင်းသမီးကလေးတွေ ဖြစ်တယ်” ဟု ပြောကြားကြသည်။

ထိုအခါ မင်းသမီးကလေး ရက်မင်က တံခါးမှူးအား “ဒီကျွဲမကြီးကို အဝေးကို ထွက်သွားပါလို့ ပြောလိုက်ပါ” ဟု အမိန့်ပေး၍ မင်းသမီးကလေး မေလင်ကလည်း “ဒီကျွဲမကြီးဟာ တော်တော်မိုက်မဲတဲ့ ကျွဲမကြီးပဲ” ဟု ဆိုသည်။

မင်းသမီးကလေး ရှိရင်ကမူ မည်သို့လုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေလေသည်။ ကျွဲမကြီးသည် သူ့သမီးများ၏ ပြောစကားကိုကြားသော် များစွာတုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“အို...ကလေးတို့ရယ် သမီးတို့ကိုတွေ့ဖို့ အမေ ခရီးအဝေးကြီးကနေ လာခဲ့ရတာပါ။ သမီးတို့ကိုပေးဖို့ ရွာသူရွာသားတွေဆီက လှပတဲ့ လက်ဆောင်ကောင်းတွေ အမေ့ဆီမှာ ပါလာခဲ့တယ်” ဟု ကျွဲမကြီးက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ပြောလေသည်။

ရက်မင်နှင့် မေလင်တို့က “ကျွန်မတို့ဟာ မင်းသမီးကလေးတွေပဲ။ တောသားတွေဆီက လက်ဆောင်တွေကို မလိုချင်ပါဘူး။ ဒီက ထွက်သွားပါတော့” ဟု သူတို့၏မိခင် ကျွဲမကြီးအား နှင်ထုတ်ကြလေသည်။

ကျွဲမကြီးသည် သူ၏သမီးများ၏စကားကိုကြားသော် နှလုံး

အက်ကွဲကြေကွဲကာ ပြန်လှည့်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မင်းသမီးကလေး ရှိရင်သည် နန်းတော် တံခါးဝမှ ပြေးထွက်လာကာ သူ့မိခင်ကျွဲမကြီးအား ပြေးဖက်ပြီး “ဒါ ကျွန်မချစ်တဲ့ အမေပါ။ ကျွန်မအမေနဲ့ ကျွန်မ လိုက်သွားပါတော့မယ်” ဟု တံခါးမှူးအား ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မင်းသားကလေး သုံးပါးသည်လည်း နံနက်ခင်း မြင်းစီးကစားရာမှ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ကြုံကြိုက် နေလေသည်။ မင်းသမီးကလေး ရှိရင်လည်း ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို မင်းသားကလေးသုံးပါးအား မခြင်းမချန် ပြောကြားလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ရက်မင်နှင့် မေလင်တို့က မင်းသားကလေးများအား “သူပြောတာ မမှန်ဘူး။ ကျွန်မတို့ မိခင်က ဒီလို ကျွဲမအို မဟုတ်ဘူး။ သိပ်လှတဲ့ ဘုရင်မကြီးသာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြန်လည် ပြောကြားကြလေသည်။

ကမ္ဘာစောင့်နတ်သမီးသည် ကျွဲမကြီးသွားရာနောက်သို့ အစဉ်သဖြင့် လိုက်ပါနေသူဖြစ်၍ ရက်မင်နှင့် မေလင်တို့၏ စကားကိုကြားသော် ပြုံးမိသွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စပါးနှံတစ်ချောင်းကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ ချက်ချင်းပင် ကျွဲမကြီးသည် ချောမောလှပသော ဘုရင်မကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး မင်းသမီးကလေး ရက်မင်နှင့် မေလင်တို့သည် ကျွဲပေါက်ကလေးများဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားကြလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သော် တံခါးမှူးများသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားကြသည်။ မင်းသားလေးသုံးပါးသည်လည်း

တုန်လှုပ်သွားမိကြသည်။ အထူးသဖြင့် မင်းသားကလေး အက်ဇ် နှင့် မင်တို့သည် သူတို့၏ ကြင်ရာတော်များ ချက်ချင်းလက်ငင်း ကျွဲဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြ၍ အလွန်တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားကြ သည်။

ဘုရင်မကြီးသည် ကမ္ဘာစောင့်နတ်သမီး၏ လက်ချက်မှန်း ရိပ်မိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်မကြီးသည် ကမ္ဘာစောင့် နတ်သမီးအား “အို...ကမ္ဘာစောင့်နတ်သမီးကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် မျိုးမကို ဤဘဝမှ ဘုရင်မကြီးဘဝသို့ ပြောင်းလဲပေးလိုက်တဲ့ အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခု ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကို လူအဖြစ် ပြန်လည်ဖန်ဆင်း ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ လူတိုင်းဟာ မှားတတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်မသမီးတွေဟာလည်း အမှားကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအတွက် သူတို့လည်း အလွန်ပဲ ဝမ်းနည်းနေပါတယ်” ဟု ပြော ဆိုလေသည်။

ကမ္ဘာစောင့်နတ်သမီးသည် ဘုရင်မကြီး၏စကားကိုကြား သော် များစွာ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ သူသည် ဘုရင်မကြီးအား ထပ်မံ၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို မဖြစ်စေလိုပေ။ ထို့ကြောင့် နတ် သမီးသည် ရက်မင်နှင့် မေလင်တို့အား မိန်းမချောလေးများဘဝသို့ ပြန်လည်ဖန်ဆင်းပေးလိုက်လေသည်။ ရက်မင်နှင့် မေလင်တို့သည် လူသားဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသော် သူတို့မိခင်အား ပြေးဖက် ကာ ငိုကြွေးကြလေသည်။

ဘုရင်မကြီးသည် သမီးသုံးယောက်နှင့်အတူ သူချစ်သော တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများသည်

သူတို့၏ ဘုရင်မကြီးကိုမြင်သော် များစွာ ဝမ်းသာသွားကြသည်။
 ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။ ဘုရင်မကြီးသည် လယ်သမားကြီးပါရီနှင့်
 ရွာသူရွာသားများကိုမူ မမေ့ပေ။ ဘုရင်မကြီးမိသားစုသည် မကြာ
 ခဏ ပါရီနှင့် ရွာသားများထံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကာ စောင့်
 ရောက်လေ့ရှိပါသည်။

ဘုရင်မကြီးသည် သူတိုင်းပြည်အား တရားမျှတစွာ အုပ်ချုပ်
 လေသည်။ ထို့ပြင် သူသည် ကမ္ဘာစောင့်နတ်သမီးထံမှ မှော်အတတ်
 ပညာကို သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ
 သူ့အား ကျွဲဘဝသို့ မဖန်ဆင်းနိုင်တော့ပေ။

ထိုသို့ဖြင့် ဘုရင်မကြီးနှင့် သူ့မိသားစုသည် အသက်ထက်
 ဆုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် နေထိုင်သွားကြလေသည်။

[Malaysian Tales စာအုပ်မှ
 မလေးရှားပုံပြင် The buffalo princesses.]

ဘုရားကျောင်းပေါ်က သင်္ဘောကြီး

၁၅၁၂
၃၅၁၅
၃၅၁၅
mgyc.com

ဘုရားကျောင်းပေါ်က သင်္ဘောကြီး

မလေးရှားနိုင်ငံတွင် ဘူကစ်ဂျောင်းတောင်ကုန်းတစ်ခု ရှိလေသည်။
 ဘူကစ်ဂျောင်းတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ဘုရားကျောင်းတစ်ခု ရှိလေ
 သည်။ ထိုဘုရားကျောင်း အဆောက်အအုံသည် ထူးဆန်းလှသည်။
 ဘုရားကျောင်း အဆောက်အအုံပေါ်တွင် သင်္ဘောကြီး ပုံသဏ္ဍာန်
 တစ်ခုကို တင်ရှိထားလေသည်။ ဘုရားကျောင်းပေါ်တွင် အဘယ်
 ကြောင့် သင်္ဘောကြီး ရောက်ရှိနေရသနည်း။ အောက်ပါ ဒဏ္ဍာရီ
 ပုံပြင်လေးကို ဖတ်ကြည့်ပါက ဘုရားကျောင်းပေါ်တွင် သင်္ဘောကြီး
 ရောက်ရှိနေသည့်အကြောင်းကို သိရှိရပေမည်။

တစ်ခါက မလေးရှားနိုင်ငံတွင် ဟာလီမာဆိုသူ အမျိုးသမီး
 တစ်ဦး ရှိလေသည်။ သူသည် သူ့သားနှင့်အတူ ဘူကစ်ဂျောင်း
 အမည်ရှိ တောင်ကုန်းအနီး မြစ်ကမ်းနားတွင် တဲတစ်လုံးအတွင်း၌
 နေထိုင်လေသည်။ သူ့သား၏အမည်မှာ ‘အလီ’ ဖြစ်သည်။ အလီ
 ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် သူ့ဖခင်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ထို့
 ကြောင့် မုဆိုးမ ဟာလီမာသည် သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်

ဘုရားကျောင်းပေါ်က သင်္ဘောကြီး

ဝမ်းစာအတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေစားသောက်ရရှာသည်။ သို့သော် သူသည် သူ့သားကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုး၍ အလုပ်လုပ်ရသည်ကို ပင်ပန်းသည်ဟု မထင်မိပေ။ ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အလီသည် လူလားမြောက်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့ တွင် အလီသည် သူ့မိခင်အား “အမေရယ်၊ အမေလည်း အသက် ကြီးလာပြီ။ အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် လုပ်ကျွေးပါရစေ။ ကျွန်တော် မြို့ကိုတက်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ်။ မကြာခင် ကျွန်တော် ငွေတွေအများကြီး စုဆောင်းရရှိမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်ပြန် လာပြီး အမေ့အတွက် ဘူကစ်ကျောင်းတောင်ကုန်းပေါ်မှာ လှပတဲ့ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ပေးမယ်။ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလည်း ထားရှိ မယ်။ ခိုင်းစေဖို့ အစေအပါးတွေကိုလည်း ခန့်ထားမယ်။ အဲဒီအိမ် ကြီးထဲမှာ အမေနဲ့အတူ ချမ်းချမ်းသာသာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေမယ်” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

သို့သော် အလီ၏မိခင်က “သားရယ် အမေနဲ့ဝေးရာကိုတော့ မသွားပါနဲ့ကွယ်။ အမေ မချမ်းသာချင်နေပါ။ လှပတဲ့အိမ်ကိုလည်း မလိုချင်ပါဘူး။ ဒီတဲလေးထဲမှာပဲ အမေပျော်ပါတယ်။ အမေ့မှာ အစေအပါးတွေလည်း မလိုပါဘူး။ သားအတွက် အမေ အလုပ် လုပ်ရတာကိုပဲ အလွန်ပျော်ရွှင်နေပါတယ်” ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ အလီက “အမေရယ်၊ သားကို အလုပ်လုပ်ခွင့်ပေး ပါ” ဟုဆိုကာ သူ့အမေကို နှုတ်ဆက်၍ မြို့သို့ထွက်ခွာလာခဲ့လေ သည်။

ထိုသို့ဖြင့် နှစ်များစွာ ကြာခဲ့လေပြီ။ အလီသည် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်၍ ငွေများကို စုဆောင်းခဲ့ရာ မကြာမီ ချမ်းသာ

ကြွယ်ဝလာလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြို့ပေါ်၌ လူချမ်းသာတစ်ဦး ရှိလေသည်။ သူ့အမည်မှာ ယုဆွတ် ဖြစ်သည်။ သူသည် မြို့တွင် အချမ်းသာဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မြို့မျက်နှာဖုံး လူကြီး လူကောင်းတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းက သူ့ကိုသိကြသည်။ သူ့တွင် ‘ဖာတီမာ’ အမည်ရှိ သမီးချောတစ်ဦး ရှိလေသည်။

အလီက “ဖာတီမာကို ယူလိုက်ရင် ငါလည်း ယုဆွတ်လို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်။ အခု ယုဆွတ်ဟာ အိုပြီ။ သူ့သေသွားရင် သူ့ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာတွေရပြီး ငါဟာ အချမ်းသာဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာမယ်” ဟု တွေးမိလေသည်။

ထို့နောက် အလီသည် ဖာတီမာကို လက်ထပ်ယူလိုက်လေ သည်။ မကြာမီ အလီသည် အလွန်လှပသော သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း ကို ဝယ်ယူလိုက်လေသည်။ အလီသည် သူ့ဇနီးသည် ဖာတီမာအား “မိန်းမရေ...သင်္ဘောကြီးက လှလည်းလှ ကြီးလည်းကြီးပါပေ ကွယ်။ ဒီသင်္ဘောကြီးနဲ့ အပျော်ခရီးထွက်ရအောင်” ဟု ပြောဆို သည်။

ထိုသို့ဖြင့် အလီတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် သင်္ဘောကြီးဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူတို့သည် ဘူကစ်ဂျောင်းတောင်ကုန်း အနီး မြစ်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ဒီနေရာဟာ ရှင်မွေးရပ်မြေလား။ ရှင်ငယ်ငယ်က နေခဲ့တဲ့ နေရာမို့ ရှင်လာတာဖြစ်မယ်” ဟု ဖာတီမာက မေးသည်။

အလီက “မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီနေရာ ဒီဒေသ ဒီရွာ ကလေးဟာ ငါငယ်ငယ်က နေခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့မွေးရပ်မြေပဲ” ဟု ပြန်ဖြေ သည်။

ဘုရားကျောင်းပေါ်က သင်္ဘောကြီး

ထိုအခါ ဖာတီမာက “ဒါဆို ရှင့်အမေကော ရှိသေးရဲ့လား။ ကျွန်မတို့ သွားကြည့်ကြရအောင်” ဟု ဆိုသည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့သည် သင်္ဘောကြီးမှဆင်းကာ လှေကလေးဖြင့် ရွာဆီသို့ လှော်ခတ်လာသည်။ ရွာသို့ရောက်သော် သူ့အမေအိမ်ဆီသို့ လာခဲ့လေသည်။ သူ့အမေသည် သားကိုမြင်သောအခါ အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ဖက်၍ငိုလေသည်။

သူ့အမေသည် အလွန်အိုမင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ အလွန်ဆင်းရဲလွန်း၍ အဝတ်အစားများမှာလည်း စုတ်ပြတ်သတ်နေသည်။ ဖာတီမာသည် သူဆင်းရဲအဘွားအိုကြီးကို တွေ့သော် “ဒါ ရှင့်အမေလား” ဟု ခင်ပွန်းသည်အလီကို မေးသည်။ ထိုအခါ အလီသည် သူဆင်းရဲ အဘွားအိုကြီးကို သူမိခင်ဟုပြောရမှာ အလွန်ဝန်လေးနေမိသည်။ ရှက်လည်း ရှက်နေမိသည်။ သူ့ဇနီးသည်သည် သူ့အပေါ် အထင်အမြင်သေးသွားမည်ကိုလည်း ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် အလီသည် သူ့ဇနီးသည်အား “ဒါ ငါ့အမေ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်မကောင်းတဲ့ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်ပါ။ ငါ့အမေဆုံးသွားတာကြာပြီ” ဟု လိမ်လည်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် သင်္ဘောဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ အလီ၏မိခင်သည် သူ့သား၏စကားကို ကြားရ၍ အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်မိသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဘူကစ်ကျောင်းတောင်ကုန်းထိပ်သို့ ပြေးတက်သွားကာ မိုးကောင်းကင်ကို ကြည့်၍ “အလီ...မင်းဟာ ငါ့သား။ မင်းအမေကို ဘာလို့မသိတာလဲ။ အို...ဘုရားရှင် ကျွန်မသားလေး ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလို့ ကယ်မတော်မူပါ” ဟု ငိုယိုပြောဆိုနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အလီတို့ဇနီးမောင်နှံ စီးလာသော သင်္ဘောသည် ပင်လယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ မကြာမီ မိုးကောင်းကင် တစ်ခုလုံးသည် မည်းမှောင်လာသည်။ မိုးသားများ ပြိုဆင်းလာသည်။ လျှပ်ရောင်များ ဝင်းလက်လာသည်။ မိုးချုန်းသံများ မြည်ဟည်းလာသည်။ လှိုင်းလေသည် ပြင်းထန်လာသည်။ သင်္ဘောကြီးသည် လှိုင်းလေများကြားတွင် လူးလိမ့်နေသည်။ မကြာမီ သင်္ဘောသည် နစ်မြုပ်သွားလေသည်။ သင်္ဘောသားများသည် ဖာတီမာကိုသာ ကယ်တင်နိုင်၍ အလီကိုမူ ကယ်ဆယ်ခွင့် မရရှိလိုက်ကြပေ။ သင်္ဘောကြီးကား မီးလောင်၍ ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားလေသည်။

ဖာတီမာနှင့် ရွာသူရွာသားများသည် ဘူကစ်ဂျောင်းတောင် ကုန်းရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အဆောက်အအုံပေါ်တွင် သင်္ဘောပုံ သဏ္ဍာန်တစ်ခု ပြုလုပ်ထားရှိလေသည်။ မိခင်များကို ချစ်မြတ်နိုးကြရန်နှင့် အသက်အရွယ် အိုမင်းလာသည့်အခါ ကူညီစောင့်ရှောက်ရန်အတွက် သတိတရရှိစေရန် ပြုလုပ်ထားရှိခြင်းဖြစ်သည်။

[Tales from the East စာအုပ်မှ
Temple on Bukit Jong.]

ကြက်ပင် မေတ္တာ

ကြက်မ၏ မေတ္တာ

တစ်ခါက ကြက်ဖနှင့် ကြက်မ မောင်နှံ ရှိလေသည်။ တစ်နေ့တွင် ကြက်ဖသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် မြေကြီးကို ယက်လျက် အစာရှာဖွေနေသည်။ နောက်ဆုံး ပဲမြစ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိ၍ နှုတ်သီးဖြင့်ကိုက်ကာ ကြက်မထံသို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့...ဒီမှာကြည့်စမ်း။ ရှင်မစားဖို့ ပဲမြစ်တွေ ယူလာခဲ့တယ်”

ဟု ကြက်ဖကြီးက ကြက်မကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

“ပဲမြစ်ကို ရှင်သာစားပါ။ ကျွန်မ ဗိုက်ဝနေလို့ပါ” ဟု ကြက်မက ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

ကြက်ဖကြီးသည် ပဲမြစ်ကို နှုတ်သီးဖြင့်ဆိတ်၍ စားလေသည်။ ထိုသို့စားနေစဉ် ပဲမြစ်တစ်စသည် လည်ချောင်းဝ တစ်ဆိုသွားလေသည်။

ထိုအခါ ကြက်ဖကြီးက “ရှင်မရေ၊ ငါ့လည်ချောင်းမှာ ပဲမြစ်တစ်နေပြီ။ မင်း မြစ်ကြီးဆီသွားပြီး ငါသောက်ဖို့ ရေသွား

တောင်းချေ”ဟု ဆိုသည်။

ကြက်မကြီးသည် မြစ်ကြီးထံသို့ လာခဲ့လေသည်။

မြစ်ကြီးထံရောက်လာသောအခါ ကြက်မကြီးက “မြစ်ကြီး... ကျွန်မယောက်ျား ပဲမြစ်တစ်နေ့လို့ အဲဒါ သူသောက်ဖို့ ရေကလေး နည်းနည်းလောက် ပေးပါလားရှင်”ဟု တောင်းခံလေသည်။

ထိုအခါ မြစ်ကြီးက “သံပရာပင်ဆီ အရင်သွားနှင့်ဦး။ သူ့ဆီက အရွက်တစ်ရွက်ကို ယူလာခဲ့။ အဲဒီအရွက်ရရင် သင့်ကို ရေပေးမယ်”ဟု ပြန်ပြောသည်။

ကြက်မကြီးသည် သံပရာပင်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ သံပရာပင်ထံသို့ ရောက်သောအခါ “အို...သံပရာပင်ကြီး ကျွန်မကို အရွက်တစ်ရွက် ပေးပါလားရှင်။ အဲဒီအရွက်ရမှ ရေပေးမယ်လို့ မြစ်ကြီးက ပြောပါတယ်။ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ လည်ချောင်းထဲမှာ ပဲမြစ်တစ်နေ့ပါတယ်။ ရေရမှဖြစ်ပါ့မယ်”ဟု တောင်းဆိုသည်။

ထိုအခါ သံပရာပင်ကြီးက “အသင် လယ်သမားကြီးရဲ့ သမီးဆီကို အရင်သွားဦး။ သူ့ဆီကချည်ခင်တစ်ခုကို ယူလာခဲ့။ အဲဒီချည်ခင်ရရင် သင်လိုချင်တဲ့အရွက်ကိုပေးမယ်”ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကြက်မကြီးသည် လယ်သမားကြီး၏သမီးထံသို့ လာခဲ့လေသည်။

ကြက်မကြီးသည် လယ်သမားကြီးသမီးထံသို့ ရောက်သော အခါ ကြက်မကြီးက “အစ်မရယ်...ကျွန်မကို ချည်ခင်တစ်ခု လောက် ပေးပါလား။ ချည်ခင်ရမှ သစ်ရွက်ပေးမယ်လို့ သံပရာပင်ကြီးက ပြောပါတယ်။ မြစ်ကြီးကလည်း သစ်ရွက်ရမှ ရေပေးမယ်”

တဲ့ရှင်။ ရေသောက်မှလည်း ကျွန်မလင်တော်မောင်ရဲ့ လည်ပင်းထဲ မှာ တစ်နေတဲ့ ပဲမြစ်ဟာ ကျသွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ချည်ခင်လာ တောင်းရတာပါ” လို့ တောင်းပန်တိုးလျှိုး ပြောရှာလေသည်။

ထိုအခါ လယ်သမားကြီး၏ သမီးက “ဘီးလုပ်တဲ့သူဆီ သွားပြီး ဘီးတစ်ချောင်းလောက် ယူလာခဲ့ပါဦး။ သင်အလိုရှိတဲ့ ချည်ခင်ကို ကျုပ်ပေးမယ်” လို့ ဆိုပြန်လေသည်။

ကြက်မကြီးသည် ဘီးလုပ်သူထံ ပြေးလာခဲ့ပြန်သည်။ ထို့ နောက် ဘီးဆရာကြီးအား -

“ဘီးဆရာကြီးရှင်၊ ကျွန်မကို ဘီးတစ်ချောင်းလောက် ပေးပါလားရှင်။ လယ်သမားကြီးရဲ့ သမီးက ဘီးလိုချင်လို့တဲ့။ အဲဒီဘီး ရမှလည်း ချည်ခင်ကိုပေးမှာတဲ့။ ချည်ခင်ကို သံပရာပင် ကြီးဆီ ယူသွားရဦးမယ်။ သံပရာပင်ကြီးကလည်း ချည်ခင်ရမှ သူ့အရွက်ကို ပေးမယ်တဲ့။ သံပရာရွက်ကို လိုချင်တာက မြစ်ကြီး ရှင့်။ မြစ်ကြီးက အဲဒီအရွက်ရမှ ရေပေးမယ်တဲ့လေ။ ကျွန်မ ယောက်ျားလည်ချောင်းထဲမှာ ပဲမြစ်တစ်နေတယ်လေ။ ရေသောက်မှ ပျောက်မှာ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ဘီးတစ်ချောင်း လောက်ပေးပါလားရှင်” ဟု ခေယယ ပြောဆိုတောင်းခံလေသည်။

ဘီးဆရာက “ဘီးလိုချင်တယ်ဆိုယင် မုန့်ဖုတ်ဆရာဆီ သွား ပြီး ဗန်းမုန့်နည်းနည်းလောက် ယူလာခဲ့ဦး” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ကြက်မကြီးသည် မုန့်ဖုတ်သမားထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထို့နောက် မုန့်ဖုတ်သမားအား -

“ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မကို မုန့်နည်းနည်းလောက်ပေးပါ လားရှင်။ အဲဒီမုန့်ဟာ ကျွန်မစားဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘီးဆရာ

အတွက်ပါ။ သူက ဒီမုန့်ရမှ ဘီးပေးမယ်တဲ့။ ဘီးရမှလည်း လယ်သမားကြီးသမီးဆီက ချည်ခင်ရမှာ။ ချည်ခင်ရမှလည်း သံပရာပင်ကြီးဆီက အရွက်ရမှာ။ အရွက်ရမှလည်း မြစ်ကြီးက ရေပေးမှာ။ ခု ကျွန်မယောက်ျားလည်ချောင်းထဲမှာ ပဲမြစ်တစ်နေ့ တယ်။ ရေသောက်မှပျောက်မှာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မတောင်းတဲ့ မုန့်ကို ပေးပါရှင်” ဟု တောင်းဆိုသည်။

ထိုအခါ မုန့်ဖုတ်သမားက “မုန့်လိုချင်ရင် အရင်ဆုံး သစ် ခုတ်သမားဆီ သွားဦး။ သူ့ဆီက ထင်းတွေယူလာခဲ့။ အဲဒါရရင် သင်လိုချင်တဲ့မုန့်ကို ကျွန်ုပ်ပေးမယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

ကြက်မကြီးသည် သစ်ခုတ်သမားထံ လာခဲ့ပြန်သည်။ ထို့ နောက် သစ်ခုတ်သမားကြီးအား -

“သစ်ခုတ်သမားကြီးရှင် ကျွန်မကို ထင်းနည်းနည်းလောက် ပေးပါလား။ မုန့်ဖုတ်ဆရာကြီးက သူ့ကို ထင်းပေးမှ မုန့်ပေးမယ် တဲ့။ မုန့်တွေကို ဘီးဆရာကြီးထံ ယူသွားရမယ်လေ။ အဲဒါမှ ဘီးဆရာက ကျွန်မကို ဘီးပေးမှာ။ ဘီးပေးမှလည်း လယ်သမားကြီး ဆီက ချည်ခင်ရမယ်လေ။ ချည်ခင်ရမှလည်း သံပရာပင်က သူ့ အရွက်ကိုပေးမှာ။ အဲဒီအရွက်ကို မြစ်ကြီးကယူလာခဲ့တဲ့။ ဒါမှ သူက ပြန်ပြီး ရေပေးမှာ။ ရေရမှ ကျွန်မယောက်ျားရဲ့ လည်ချောင်း မှာ တစ်နေ့တဲ့ပဲမြစ်ကို မျှောချနိုင်မှာ” ဟု ဆိုလေ သည်။

သစ်ခုတ်သမားက ကြက်မကြီးကို ထင်းအနည်းငယ်ပေး လိုက်သည်။ ကြက်မကြီးသည် ထင်းများကို မုန့်ဖုတ်သမားထံ ယူလာခဲ့သည်။ မုန့်ဖုတ်သမားက ဗန်းမုန့်များကို ပေးလိုက်သည်။ ထိုဗန်းမုန့်များကို ဘီးလုပ်သူထံ ယူလာသည်။ ဘီးသမားက

လယ်သမားကြီးသမီးအတွက် ဘီးတစ်ချောင်း ပြန်ပေးလိုက်သည်။
 ကြက်မကြီးက ဘီးကို လယ်သမားကြီးသမီးကို ပေးလိုက်သည်။
 လယ်သမားကြီးသမီးက သံပရာပင်အတွက် ချည်ခင်တစ်ခု ပေး
 လိုက်သည်။ ချည်ခင်ကို သံပရာပင်ကြီးက ရရှိသည့်အခါ မြစ်ကြီး
 အတွက် သူ့အရွက်တစ်ရွက်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။ မြစ်ကြီး
 သည် သံပရာရွက်ကို ရရှိသည့်အခါ ကြက်မကြီးအား ကြက်ဖကြီး
 သောက် ရန် ရေများကို ပေးလိုက်လေသည်။

ကြက်မကြီးသည် ကြက်ဖကြီးထံသို့ ရေများယူဆောင်
 လာခဲ့သည်။ ကြက်ဖကြီးသည် ရေများကို သောက်လိုက်သည်။
 ထိုအခါ ကြက်ဖကြီး၏ လည်ချောင်းတွင် တစ်နေသော ပဲမြစ်
 သည်လည်း လည်ချောင်းတွင်းသို့ လျောကျသွားလေတော့သည်။

[Russian Folk Tales စာအုပ်မှ]

စေတနာကောင်းသူ

စေတနာကောင်းသူ

တစ်ခါက မလေးရှားနိုင်ငံတွင် ‘ဟာတင်’နှင့် ‘ဆူလ တန်’ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ရှိလေသည်။ ဟာတင်သည် အလွန်ချမ်းသာသည်။ သို့သော် စိတ်ရင်းစေတနာကောင်းရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ဆူလတန် သည် ဟာတင်ကို အမျက်ပွားလျက်ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် ဟာတင်၏ မိတ်ဆွေများက ဟာတင်အား -

“ငါတို့ ဆူလတန်ကို တိုက်မှဖြစ်မယ်” ဟု ဆိုသည်။

ဟာတင်က မတိုက်လိုပေ။

“ငါဟာ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေပဲ။ သူလာတိုက်ရင်လည်း ငါဝေးဝေး က ရှောင်နေမယ်။ တစ်နေ့ ဆူလတန်ဟာ ငါ့အပေါ် နားလည်လာ လိမ့်မယ်။ ငါမကောင်းတာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ သိလာလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် ဟာတင်သည် ဆူလတန်နှင့် ရန်ဘက်ရင်ဆိုင်မှု မပြုဘဲ အဝေးသို့ ပြေးရှောင်၍ တစ်နေရာတွင် ပုန်းအောင်းနေလေ

စေတနာကောင်းသူ

သည်။ သူပုန်းအောင်းရာနေရာကို မည်သူမျှ မသိရှိကြပေ။

ဆူလတန်က -

“ဟာတင် ပုန်းအောင်းရာ နေရာကို ပြောပြနိုင်တဲ့သူဆိုရင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားငါးရာတိတိ ဆုချီးမြှင့်မယ်” ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်လေသည်။

ဆူလတန်၏ မိတ်ဆွေများက မြို့တော်အနံ့ နံရံများတွင် ဆူလတန်၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာကို လိုက်လံကပ်ကြလေ၏။ သို့သော် ဟာတင်ပုန်းအောင်းရာ နေရာကို မည်သူမျှ မသိကြပေ။

ထိုအချိန်တွင် ‘အေဗရာဟင်’ဆိုသော သူဆင်းရဲ တစ်ယောက်သည် တောထဲရှိ တဲငယ်တစ်ခုတွင် သူ့မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူသည် အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရရှာသည်။ သို့သော် ညည်းညူလေ့မရှိ။ သူ့အလုပ်တွင် ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် သူ့ဇနီးသည်ကမူ သူ့အား အမြဲပင် မြည်တွန် ဆူပူလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် အေဗရာဟင်နှင့် သူ့ဇနီးသည်တို့သည် တောထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ မကြာမီ သူတို့သည် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုအနားသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်တက်၍ ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေလေသည်။

သူ့ဇနီးက -

“ကျွန်မတော့ ဒီဘဝမှာ မပျော်တော့ဘူးရှင်။ ကျွန်မကလေးတွေဟာလည်း မဝရေစာ စားနေရတယ်။ တဲပုတ်ကလေးကလည်း လေတိုက်ရင် လဲပြိုတော့မယ်။ ခုနေ ငွေသာရှိစမ်းပါစေ။ ယာတွေ

လယ်တွေ ပြေးဝယ်လိုက်မယ်။ သီးနှံပင်တွေ စိုက်မယ်။ ပေါက်
 လာရင် ကျွန်မတို့ ဝဝစားနိုင်မယ်။ ပိုလျှံတာတွေကို ရောင်းနိုင်မယ်။
 ရတဲ့ငွေနဲ့ အိမ်ကြီးကြီးဆောက်နိုင်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ ချမ်းသာသုခ
 ပျော်ရွှင်မှုကို ရနိုင်မယ်။ ရှင်သာ ဟာတင်ကို ဖမ်းဆီးပေးနိုင်ရင်
 ကျွန်မတို့ ရွှေဒင်္ဂါးငါးရာတောင် ရမှာပဲ။ ဒါမှ ကျွန်မတို့ မြေတွေ
 ယာတွေ ဝယ်နိုင်မှာ။ အိမ်ကောင်းကောင်း ဆောက်နိုင်မှာ။ ဒီလိုသာ
 ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ပျော်ရွှင်ကြရမှာ အမှန်ပဲ”

ထိုအခါ အေဗရာဟင်က သူ့ဇနီးသည်အား “ဒီလိုနည်းနဲ့
 တော့ မချမ်းသာချင်ပါဘူး ရှင်မရယ်” ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဟာတင်သည် တောင်ကုန်း၏ ဂူအတွင်း၌
 ပုန်းအောင်းလျက်ရှိနေသည်။ သူသည် အေဗရာဟင်၏ ဇနီးသည်
 ပြောစကားကို ကြားသွားလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် ဂူထဲမှ
 ထွက်လာပြီး -

“ဒီမယ် အမျိုးသမီး ရွှေဒင်္ဂါးငါးရာရရင် အသင် တကယ်
 ပျော်ရွှင်မှုရမှာလား။ ငါဟာ အသက်အရွယ်ကြီးလှပါပြီ။ လောက
 ကြီးမှာ ကြာကြာလည်း မနေချင်တော့ပါဘူး” ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက်
 သူသည် အေဗရာဟင်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ငါဟာ ဆူလတန် လိုချင်တဲ့ ဟာတင်ပဲ။ ငါ့ကို ဆူလတန်
 ဆီ ခေါ်သွားပေတော့။ ဆူလတန်က မင်းတို့ကို ရွှေဒင်္ဂါးငါးရာ
 ပေးလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြပေတော့” ဟု ပြောဆို
 လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ အေဗရာဟင်က “ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့
 ငွေကို မလိုချင်ပါဘူး။ သင့်ကို ဆူလတန်ဆီပို့ရင် သင် အသတ်ခံရ

မှာပေါ့။ သင်ဟာ သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော် သင့်ကို ဖမ်းမပို့နိုင်ပါဘူး” ဟု ပြန်လည်ပြောကြားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတချို့သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာကြလေသည်။ သူတို့သည် ဟာတင်နှင့် အေဗရာဟင်တို့ကို တွေ့မြင်သွားသည်။ သူတို့အထဲမှ အာမက်ဆိုသူက ဟာတင်ကို ကြည့်ကာ -

“သူဟာ ဟာတင်ပဲ။ သူ့ကို ဆူလတန်ဆီခေါ်သွားပြီး ရွှေဒင်္ဂါးငါးရာ ထုတ်ယူမယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ရာမက်ဆိုသူက “မင်းခေါ်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဟာတင်ကို ငါအရင်တွေ့တာကွ” ဟု ဆိုသည်။

အာမက်ကလည်း အားကျမခံ “ဟာတင်မှန်း မင်းအရင် သိလို့လား” ဟု ဟောက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကာဆင်က -

“ငါ ဟာတင်ကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့သိမှာစိုးလို့ ငါနှုတ်ဆိတ်နေခဲ့တယ်။ မင်းတို့ ရွှေဒင်္ဂါးရလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့သုံးဦးသည် ဟာတင်ကို ဆူလတန်ထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ အေဗရာဟင်နှင့် သူ့ဇနီးတို့သည်လည်း အတူတူ လိုက်ပါသွားလေသည်။ အေဗရာဟင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဟာတင်ကို သနားကြသည်။ ကယ်တင်လိုကြသည်။ သို့သော် အကြံဉာဏ်ကား မပေါ်လာပေ။

မကြာမီ သူတို့သည် ဆူလတန်ထံသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဆူလတန်က -

“သူ့ကို ဘယ်သူက စတွေ့ခဲ့တာလဲ” ဟု မေးသည်။

ဟာမက်က “ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့တာ” ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ ရာမက်က ချက်ချင်းပင် “သူပြောတာ မမှန်ပါဘူး။ ဟာတင်ကို ကျွန်တော် အရင်ဆုံး စမြင်တာပါ” ဟု ဆိုလေသည်။
ကာဆင်ကလည်း -

“ဟာတင်ကို အဝေးက အရင်ဆုံး စမြင်တာ ကျွန်တော်ပါ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

အေဗရာဟင်သည် ဟာတင်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ကြည့်နေသည်။ ဟာတင်ကို မည်သို့ ကူညီရမည်ဆိုသည်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။

ဆူလတန်သည် ဟာတင်အား “ဒီလူတွေထဲက သင့်ကို ဘယ်သူက စတင်တွေ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ။ ကျွန်ုပ် ဘယ်သူ့ကို ရွှေဒင်္ဂါးငါးရာ ပေးရမှာလဲ” ဟု မေးလေသည်။

ထိုအခါ ဟာတင်က “အို...ဆူလတန် သူတို့သုံးယောက်လုံး ငါ့ကို တွေ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဆင်းရဲသားကသာ တွေ့မြင်တာပါ။ သူဟာ ငွေတွေကို ရသင့်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဆူလတန်သည် ဆင်းရဲသားအား အနားသို့ခေါ်၍ -

“အသင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် အေဗရာဟင်လို့ ခေါ်ပါတယ်” ဟု ဆင်းရဲသားက ပြန်ဖြေသည်။

“ဟာတင်ကို သင် ပထမဦးဆုံး မြင်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“မမှန်ပါ”

“သင် မမြင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူ မြင်တာလဲ”

“အို...ဆူလတန်၊ ဟာတင်ကို ဘယ်သူမှ တွေ့မြင်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟာတင်က ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ ပြောဆိုသံကို ကြားပြီး ပုန်းအောင်းနေတဲ့ ဂူထဲက သူ့ဘာသာသူ ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီး သူက ဆူလတန်ထံ သူ့ကိုပို့ပြီး ရွှေဒင်္ဂါးငါးရာ ထုတ်ယူဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ငြင်းဆိုခဲ့ပါတယ်” ဟု ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ ဆူလတန်က ဟာတင်ဘက်သို့လှည့်၍ “ဒီမှာ ဟာတင် ဒီဆင်းရဲသား ဇနီးမောင်နှံ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေဖို့ အသေခံဝံ့ သလား” ဟု မေးသည်။

ဟာတင်က “ငါဟာ အိုမင်းလှပါပြီ။ လူ့လောကကြီးထဲမှာ လည်း ကြာကြာမနေချင်တော့ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ငယ်ရွယ်သူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ပျော်စရာအချိန်တွေ အများကြီးကျန်ပါသေး တယ်” ဟု ဆိုသည်။

ဆူလတန်သည်လည်း ဟာတင်၏စကားကို ကြားသောအခါ များစွာ သံဝေဂရသွားသည်။ ဟာတင်အပေါ် ပြစ်မှားမိသည့် အပြစ်အတွက် များစွာယူကျွေးမရ ဖြစ်မိသည်။ နောင်တရရှိသည်။ ဟာတင်သည် သူတော်ကောင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဆူလတန် သည် ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။ ထို့နောက် ဟာတင်အား သူ့အနားတွင် ထိုင်စေပြီး -

“ဟာတင်ရယ် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ မင်းဟာ ငါ့ကို လူကောင်းဘဝသို့ရောက်အောင် ပို့ပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူး တင်ပါတယ်” ဟု ပြောဆိုသည်။

ထို့နောက် အမှုထမ်းများအား -

“ဒီသုံးယောက်ကို လိမ်လည်ပြောဆိုမှုအတွက် အပြစ်ဒဏ် ပေးရမယ်။ အာမက်ကို ကြိမ်ဒဏ် ၁၆၆ ချက်၊ ရာမက်နဲ့ ကာဆင် ကို ကြိမ်ဒဏ် ၁၆၇ ချက်စီ အသီးသီးရိုက်စေ” ဟုဆိုကာ အမိန့်ပေး လေသည်။

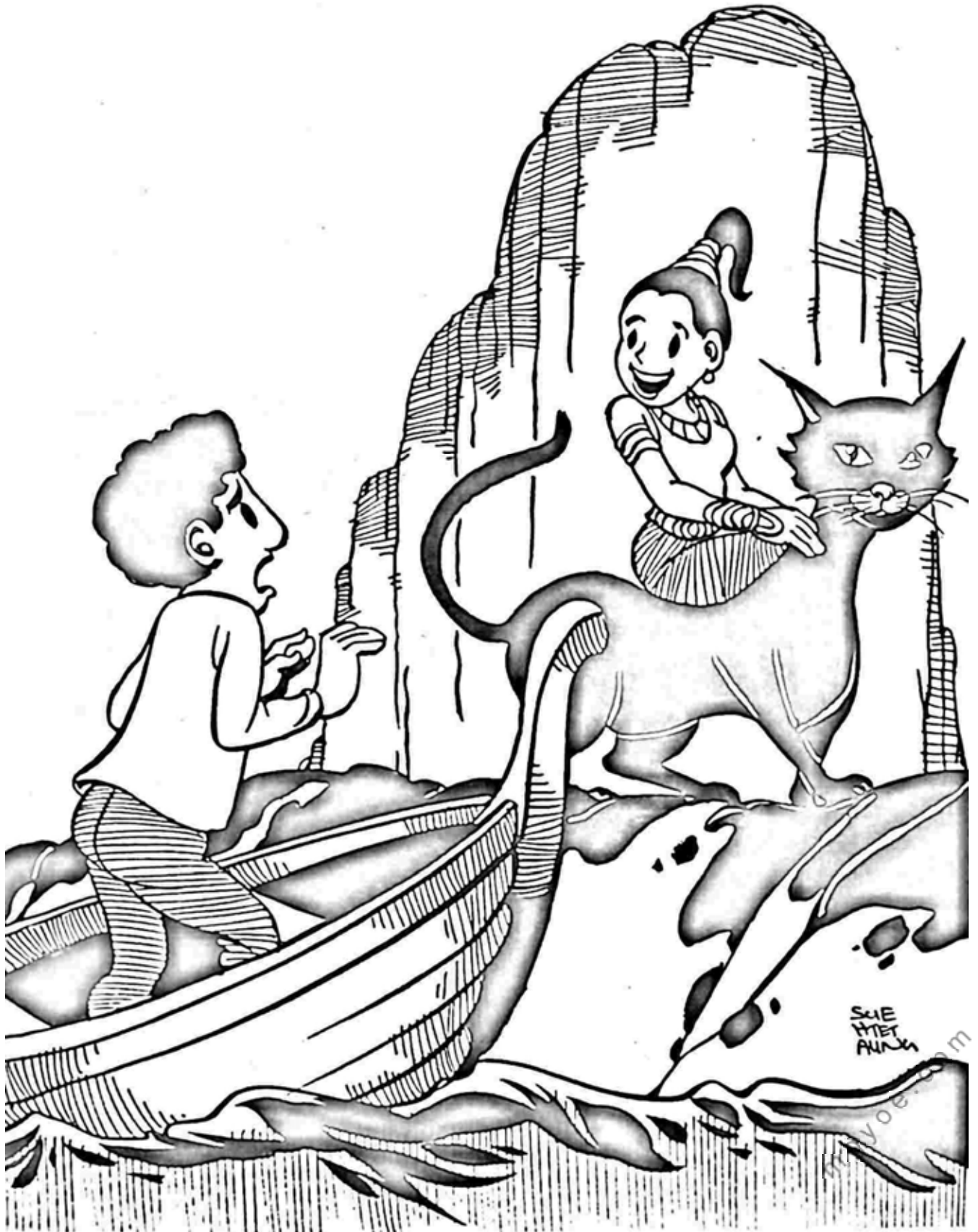
ထို့နောက် အေဗရာဟင်အား -

“အသင်ကတော့ စိတ်စေတနာ ပြည့်ဝတဲ့အပြင် မှန်သော စကားကို ဆိုတဲ့အတွက် ရွှေဒင်္ဂါးငါးရာကို ဆုအဖြစ်ယူပြီး ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စွာ နေပေတော့” ဟု ဆိုကာ ရွှေဒင်္ဂါးများကို အေဗရာဟင် အား ပေးလိုက်လေသည်။

[Tales from the East စာအုပ်မှ Hatim.]

စိတ်ကောင်းရှိသော တံငါသည်

mgyc.com